

1	En	02 - 03
	Residència	
2.1	El cos	03 - 19
	què és i com	
	es mostra	
2.2	Què sent	20 - 29
2.3	L'escletxa	30 - 35
2.4	La relació	36 - 45
	amb la societat	
3	Conversa	46 - 47

Ens havien dit que el cos era UN és un projecte d'Isabel Barrios Ibars amb la mediació d'Experimentem amb l'ART i realitzat amb alumnes de 4t d'ESO de l'Institut Jaume Balmes de Barcelona dins el programa EN RESIDÈNCIA – creadors als instituts de Barcelona, un projecte desenvolupat per l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i el Consorci d'Educació de Barcelona (CEB).

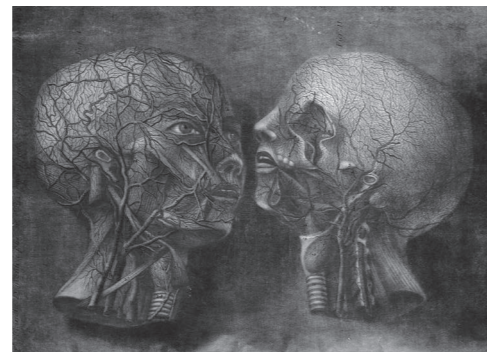
El programa EN RESIDÈNCIA introdueix la creació contemporània als centres públics d'educació secundària a través del contacte directe i continuat d'un creador amb els estudiants. L'objectiu final és concebre una obra específicament pensada per ser duta a terme col·lectivament. Al llarg de tot el curs escolar, els creadors tutoritzen als alumnes, a través de la participació i el diàleg, en el desenvolupament de la peça final. El projecte EN RESIDÈNCIA propicia que els alumnes descobreixin els processos propis de la creació, que reflexionin sobre l'art a partir de la seva pròpia experiència, que es promoguin situacions i contextos estimulants per a la innovació i la creativitat artística i que s'afavoreixi els instituts com a espais de cultura, art i pensament.

Ens havien dit que el cos era UN és un treball que s'emmarca en l'estudi del cos i la seva percepció, l'impacte dels fenòmens biològics, psicològics i socials sobre aquest; de la reflexió entorn la corporeïtat i alteritat. El projecte s'interroga sobre com l'art pot traçar una línia reflexiva i de denúncia a través del cos com objecte principal d'estudi i d'acció. Per aquest motiu, en el procés s'ha emprat l'art d'acció com una forma de reivindicació i cura del cos, l'escriptura com a procés d'introspecció i la fotografia i el vídeo enteses com una eina tant de creació com de documentació.

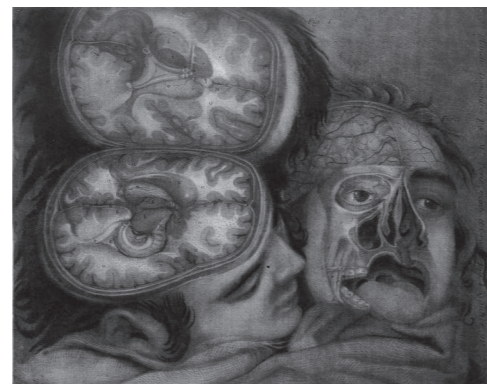
El procés de creació d'Isabel Barrios Ibars (artista visual i infermera) durant el projecte EN RESIDÈNCIA té com a punt de partida la relació entre les arts visuals, els imaginaris del cos i la salut i l'educació. El projecte s'ha ideat a partir de dinàmiques col·laboratives i reflexives sobre l'experiència artística, així com la vinculació dels discursos de l'alumnat i del col·lectiu entorn de processos educatius i artístics contemporanis.

23/09/2020
Activitat a l'aula de ciències aplicades.

Dissection of the brain showing blood-vessels; after dissections by J.F. Duverney and Pierre Tarin. Rare Books.

Aquesta publicació és la peça final del projecte. *Ens havien dit que el cos era UN* es presenta com una mostra dels treballs sorgits durant les classes i el temps de confinament. Però això no és solament una enumeració d'activitats, sinó que aquestes es despleguen amb la intenció de crear un diàleg entre elles per poder aprofundir en els diferents interrogants que han sorgit durant les classes: *L'art i la salut tenen alguna cosa a veure? Com és el nostre cos? Com veiem el nostre cos? Com es relaciona? És la societat indispensable en la nostra percepció? És la malaltia quelcom solament atribuïble a les persones? Com es representen els malestars?...* Aquests treballs aquí desplegats, inclouen peces visuals i escrits tant dels alumnes com de la Isabel, diàlegs entre l'equip de mediació i l'artista, transcripcions d'enregistraments sonors fets durant les classes o durant el confinament... a través dels quals es conforma un diàleg que integra els diferents protagonistes d'aquest projecte (alumnes, docents, mediació i artista).

Abans de començar aquesta publicació cal esmenar la peculiaritat principal en què ens hem trobat durant l'EN RESIDÈNCIA, que ha estat la crisi sanitària del Covid-19. Això va fer que les classes es vaguessin interrompudes i substituïdes per la virtualitat. Es van canviar les trobades setmanals per intercanvis de propostes reflexives, sense poder tenir el contacte habitual que teníem. Això va desplegar incertesa davant el projecte i, per aquest motiu, es contempla aquesta edició final com un intèrfon de totes les veus presents durant el projecte, donant un paper actiu als creadors, els quals al llarg del procés d'en residència han pogut veure com el format final és simplement un acabat i que, on rau la importància del projecte artístic és en el seu procés, en la reflexió i l'anàlisi de diversos fenòmens, en la descoberta d'eines i metodologies útils (per a cadascú) que permetin donar una forma (més o menys estètica) a allò que volem dir. I, sobretot, en aquest procés, ha estat important que tot això passés pel filtre primordial del nostre cos.

(1)

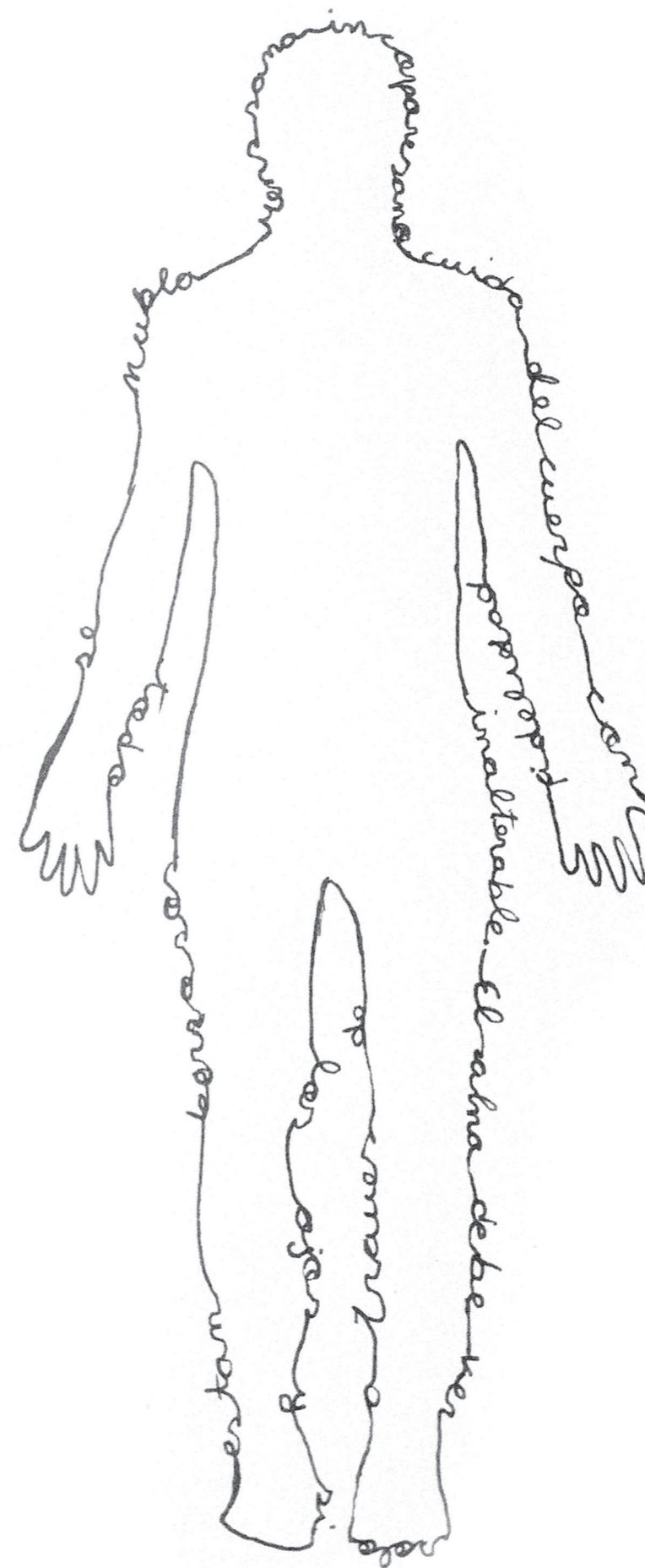
PALPITACIONES
(TRANSCRIPCIÓ D'UN ÀUDIO)

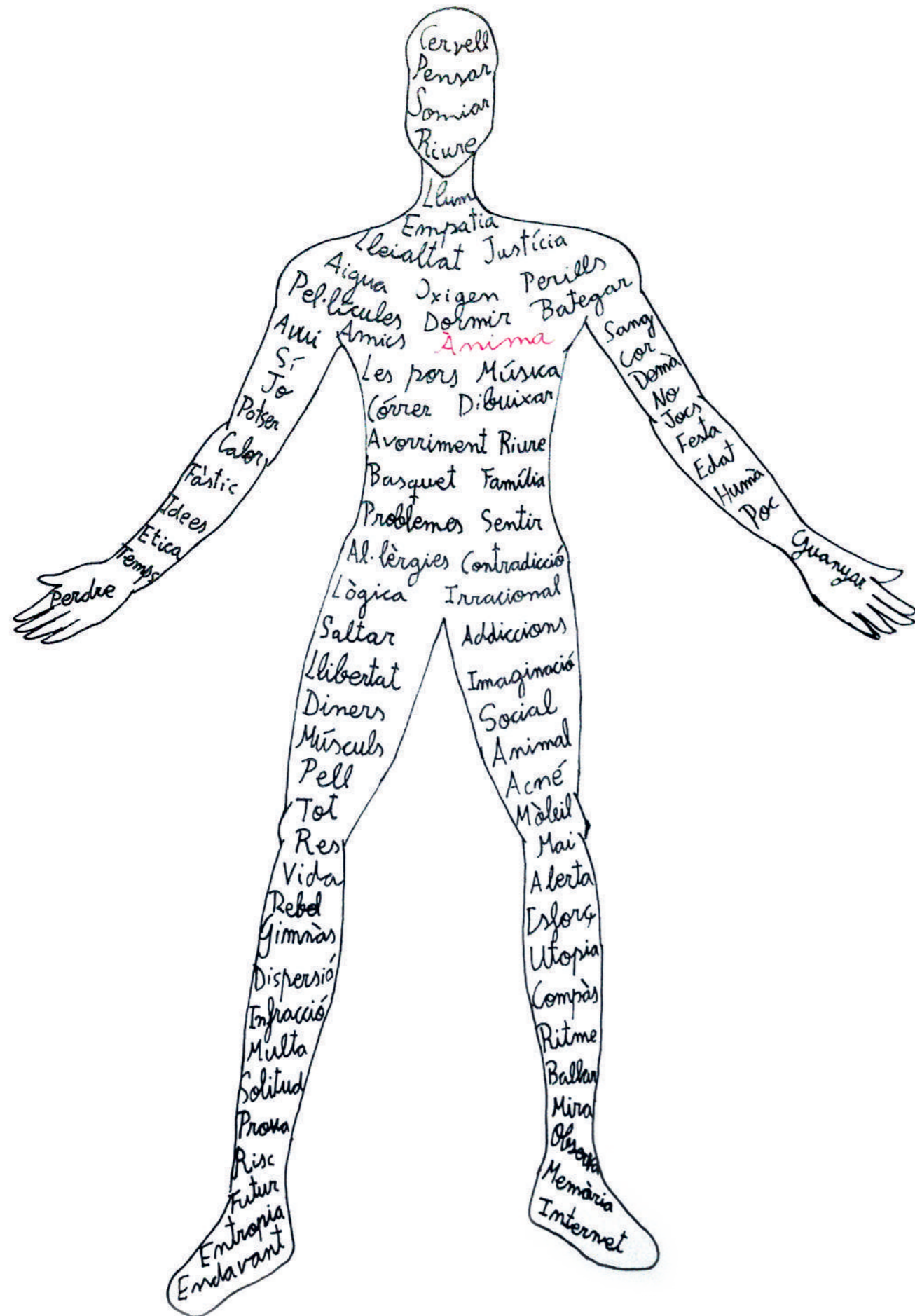
◀ Sht!! Sht!! Sht!! Que sientes Nicolle?

Ara mateix la sensació que tinc al cos és agradable: estic notant com la sang flueix pel meu cos, arriba al meu cor, batega, *bum, bum, bum* i noto electricitat, molta electricitat... i també *palpitaciones*.

Palpitaciones. Noto a la natura a dintre el meu cos: els arbres, el riu, el vent de les muntanyes i *palpitaciones* i *palpitaciones*. Jo es que no se que noto. Em tremolen els peus perquè he menjat sucre i *palpitaciones* jo sento - no sento res. *Palpitaciones*. Tinc les mans fredes i *palpitaciones*. El cor. No noto res perquè estic molt cansada. Bé si, noto *palpitaciones*. Tinc fred als peus i *palpitaciones*. *Palpitaciones* Sento tranquil·litat, estic una mica nerviosa però també sento *palpitaciones*. Fatiga, cansament i *palpitaciones, que fuerte!* Son i *palpitaciones*. Noto una mica de fred i *palpitaciones*. Sento gana i *palpitaciones*. Tinc fred als peus i a les mans i *palpitaciones*. Sento nervis i *palpitaciones*. Sento inquietud i *palpitaciones*. Sento adrenalina i *palpitaciones anales*. *Palpitaciones* perquè m'he de tirar un pet. Ara mateix el que sento és amor pels meus companys i també noto *palpitaciones*. Sento com un dia de pluja quan tot està

tranquil. Surt el sol, però no acaba de sortir...però sí que surt! però...(ah!) noto *palpitaciones...* (ah!) Un sentiment molt fort. Crec que m'he enamorat, sí. (ooh!! sí! De l'Anais?). Però no una mica, bastant. (Ooooh) I quan estic amb ella, noto amor (ooh!) i... *palpitaciones*. Jo he fumat a l'hora del patí (*Ala!!*) i tinc ganes de que siguin les 14.30h perquè això és el que fan les addiccions. Jo sento nervis perquè tota la classe m'està escoltant i sento dintre meu moltes *palpitaciones*. *Palpitaciones*. Em sento igual que fa 2 minuts i *palpitaciones*. Tinc nervis i cansament i *palpitaciones*. Sento un desinterès brutal per tothom ara mateix i res més. No ho se. El mateix que abans? Bé, i més *palpitaciones*, no? Sento la cadira i *palpitaciones*. Sento pudor perquè crec que s'han tirat el pet del que parlaven i *palpitaciones*. Sento mal de panxa i *palpitaciones (pedorro!)*. *Palpitaciones*. Jo sento cansament jo tinc son i vull fer la migdiada ja. Jo vull marxar a casa ja. Jo sento tranquil·litat. Siento amor por mis compañeros. Ara, el subin s'ha tret la samarreta (ah!) i estic començant a sentir *palpitaciones* fortes. Siento mi culo en la silla, mis pies en el suelo mis brazos encima de mis piernas y *palpitaciones!* shhhhh!!! sht!

Elies

Cabell platejat i molt dens, celles negres, ulls petits, boca allargada, orelles grans, coll ample, Braços i cames llargues i primes com fideus i peus grans.

Ton

Els peus (Cama)
Sense ells que fem? 41
Son la nostra autonomia 42
Gràcies a ells caminem 43
Si no hi fossin com caminaria? 44
Tant cotxe potser d'ells ens n'oblidarem 45

No els facis servir només per l'habitació 46
Les oportunitats no tenen fi 47
Camina per deure o diversió 48
Aprofita aquest regal diví 49
Perquè hi serien sinó? 410

Palpitacions (D) dolor de cap, cansament, blanc, català, ortografia, mates, canvi, úter, que, confusió, biologia, inculte, paraula, dolor de cames, perquè separo les paraules?

Respirar no tinc pulmons, bronquitis, respiració automàtica desactivada (D), cansament, mareig, paraules, fred, pensament, cançó, música, preguntes, cames, canvi.

Úter, entès, què, confusió, biologia, inculte, paraula, dolor de cames, perquè separo les paraules? escriu moltament la meua cal·ligrafia és mala, perquè estrès canvi.

Dormir a quina hora tinc insomni, relaxat no puc escriure, cansat, * sona la campana, queden dues hores, cansament, català, lectura, dolor de mans, quantes paraules falten.

Cor palpitations fred micròfon, fred, fred, fred no sé res, que faré, no s'entén la meua lletra, no puc fer, no sé llegir que com llegirà la meua lletra? Fer la lletra més gran. Res el que escric té sentit, no sé què vull fer, vull parar, a veure ja estic.

(1)

(1) Palpitacions: dolor de cap, confusió, blanc, català, avorriment, relaxació, ortografia, mates. Respirar: No tinc pulmons, bronquitis, respiració automàtica desactivada, pneumònia, mareig, paraules, fred, pensament, cançó, música, preguntes, cames, canvi. Úter: entès, què, confusió, biologia, inculte, paraula, dolor de cames, perquè separo les paraules? Escriu malament, la meua cal·ligrafia és mala, estrès, canvi. Dormir: a quina hora tinc insomni, relaxat no puc escriure, cansat, * sona la campana, queden dues hores, cansament, català, lectura, dolor de mans, quantes paraules falten. Cor: palpitations, fred, micròfon, fred, fred, fred no sé res, que faré, no s'entén la meua lletra, no puc fer, no sé llegir que com llegirà la meua lletra? Fer la lletra més gran. Res el que escric té sentit, no sé què vull fer, vull parar, a veure ja estic.

palpitaciones

que necesito respirar tranquilo libre sense estrès com si m'hagués tret un pes de sobre, voler ser lleuger, no tenir cap preocupació, respirar lliure profundament i molta estona, poder acabar de fer-ho tranquil, alleujat, que demà al matí... Úter: La veritat és que no tinc cap relació amb un úter, no tinc res a dir, punt. Dormir: m'encantaria dormir molta estona moltes hores, 1, 2, 14, 15, 16... Un dia, dos, tres. Que res distregui el son. Sento nerviosisme a la realitat, una mica més alleujat, tinc fred als peus, tinc una sensació estranya però que l'he tingut anteriorment. Tinc ganes de deixar de sentir durant una llarga temporada. Si us plau ho necessito, si us plau! Gràcies.

Palpitaciones

Que necesito respirar tranquilo libre sense estrès com si m'hagués tret un pes de sobre, voler ser lleuger, no tenir cap preocupació, respirar lliure profundament i molta estona, poder acabar de fer-ho tranquil, alleujat, que demà al matí... Úter: La veritat és que no tinc cap relació amb un úter, no tinc res a dir, punt. Dormir: m'encantaria dormir molta estona moltes hores, 1, 2, 14, 15, 16... Un dia, dos, tres. Que res distregui el son. Sento nerviosisme a la realitat, una mica més alleujat, tinc fred als peus, tinc una sensació estranya però que l'he tingut anteriorment. Tinc ganes de deixar de sentir durant una llarga temporada. Si us plau ho necessito, si us plau! Gràcies.

palpitaciones

que necesito respirar tranquilo libre sense estrès com si m'hagués tret un pes de sobre, voler ser lleuger, no tenir cap preocupació, respirar lliure profundament i molta estona, poder acabar de fer-ho tranquil, alleujat, que demà al matí... Úter: La veritat és que no tinc cap relació amb un úter, no tinc res a dir, punt. Dormir: m'encantaria dormir molta estona moltes hores, 1, 2, 14, 15, 16... Un dia, dos, tres. Que res distregui el son. Sento nerviosisme a la realitat, una mica més alleujat, tinc fred als peus, tinc una sensació estranya però que l'he tingut anteriorment. Tinc ganes de deixar de sentir durant una llarga temporada. Si us plau ho necessito, si us plau! Gràcies.

Respirar, nas, boca, pulmons, gas, contaminació, muerte, mala vida, coronavirus, Borbón, espanya, Abascal, netflix, esplai, afro, pins, buda, Mireia, digo, olvido, Alzheimer, primer dia, ser algo, prmer dia sin Alzheimer, primer dia sin Alzheimer... PALABRAS Úter, vagina, pene, nen, carta, caca, huevos, naixement, mort, enterro, plorar, ulls, mirar, sensació, pena, fuego, automurición, lupi, freestyle. Dormir, son inconsciente, falsa sensació de seguretat, inseguretat, mala llet, cara pervertida, olvidar el que volia dir, sentit, sentit contradictori, fulles del mellatge, rellotge, hora. Nostre cos, cama, ulls, vista. PALPITACIONES ANALES, PEDO, Mal olor, no amigos, salo, triste, depresión, muerte, entierro solo, madre te recuerdo, me rallaeo un buen HAHA. Pandemia Ha Ha rima con poya xd Infantil, edad, del pavó, veganos, hipócritas, instagram, facebook, memes...

22/02/2020

DORMIR
 Avui he dormit molt bé, tant que m'he llevat tard i no he anat a la primera hora del dia, que era alemany.
 Hi ha moltes coses que passen quan dorms però penso tant que no te n'adones de res. COS Jo em sento bé amb el meu cos i no el canviaria per res. Perquè si no no seria jo.

DORMIR. Avui he dormit molt bé, tant que m'he llevat tard i no he anat a la primera hora del dia, que era alemany.
 Hi ha moltes coses que passen quan dorms però penso tant que no te n'adones de res. COS Jo em sento bé amb el meu cos i no el canviaria per res. Perquè si no no seria jo.

BATECS DEL COR
 Ainc insuficiència cardíaca segon i a vegades el cor em va massa ràpid i em fa mal.
 En fa una mica de por els batecs del cor pq a vegades em fa molt mal i em fa por que em passi alguna cosa.

RESPIRAR
 M'agrada fixar-me amb la respiració de la gent perquè hi ha gent que té maneres característiques de respirar, no m'agrada la gent que respira molt ràpid i fort. M'agrada la gent que respira lent i fluix, em transmet calma.

ÚTER
 Els úters són molt importants.

BATECS DE COR
 Tinc insuficiència cardíaca i a vegades el cor em va massa ràpid i em fa mal. Em fan una mica de por els batecs del cor perquè a vegades em fa molt mal i em fa por que em passi alguna cosa.

RESPIRAR
 M'agrada fixar-me amb la respiració de la gent perquè hi ha gent que té maneres característiques de respirar, no m'agrada la gent que respira molt ràpid i fort. M'agrada la gent que respira lent i fluix, em transmet calma.

ÚTER
 Els úters són molt importants.

DORMIR
 M'agrada molt dormir però no m'agrada despertar-me. Veure una persona dormir em fa por, perquè és un estat molt pur i em fa por que m'observin mentre dormo.

QUÈ SENTO
 Tinc ganes de fumar, avui no he pres cafè i feia com un any que no anava al cole sense prendre un cafè al matí. M'acabo de petar els dits, tinc les mans rars.

DORMIR
 M'agrada molt dormir però no m'agrada despertar-me. Veure una persona dormir em fa por, perquè és un estat molt pur i em fa por que m'observin mentre dormo.

QUÈ SENTO
 Tinc ganes de fumar, avui no he pres cafè i feia com un any que no anava al cole sense prendre un cafè al matí. M'acabo de petar els dits, tinc les mans rars.

EL COS
 Siento mi corazón, marcando un compás, que me mantiene vivo, mi corazón está formado por las personas que forman mi vida, y no mera sangre que lo hace latir para mantenerme vivo, para poder hacer lo que hago, para seguir haciendo lo de siempre. Mi respiración lleva oxígeno a mi cuerpo, que va desde los pulmones hasta todo mi organismo siento el aire natural del jardín de mi casa del pueblo, un aire limpio, puro, que llena totalmente a los seres humanos. Siento como se combina el amor de dos personas en este aparato reproductor femenino, el útero. Como progresivamente va creciendo la vida formada solo por el amor incondicional de dos personas. El dormir, un descanso eterno, sin pausas, sin cambios, todo negro, apagado como nuestra mente al dormir. Tranquilidad indestructible. Mi cuerpo siente infinitas emociones que no logran representarse en el mundo carnal. Infinitas sensaciones, eternos recuerdos de años pasados y emociones positivas, lo que me conforman.

Palpitaciones en mi corazón
ESTEFANIA
Vategs

L'Abel s'ha tirat un pet
El Subin no sap escriure, puto analfabeto, xerpa.
L'Arnau s'ha enamorat.
Abel. Els batecs del cor que sento ara per amor als meus companys.
RESPIRAR
 Respirarem per agafar oxigen i sentim com l'aire entre pel teu nas i l'Arnau ha tirat un japo, cabrón, puto Subin, quan respirem ens sentim lliures.

Úter
 Ahir vaig posar la meva picha dins de un úter, la picha se sent molt calenteta i se sent molt de plaer. És una sensació molt especial.

Palpitaciones en mi corazón
ESTEFANIA
Vategs

L'Abel s'ha tirat un pet
El Subin no sap escriure, puto analfabeto, xerpa.
L'Arnau s'ha enamorat.
Abel. Els batecs del cor que sento ara per amor als meus companys.
RESPIRAR
 Respirarem per agafar oxigen i sentim com l'aire entre pel teu nas i l'Arnau ha tirat un japo, cabrón, puto Subin, quan respirem ens sentim lliures.

Úter
 Ahir vaig posar la meva picha dins de un úter, la picha se sent molt calenteta i se sent molt de plaer. És una sensació molt especial.

Descripció d'un cos
Guida, Andrea, Berta, Júlia i Teo

Dos cossos estirats a terra. Tres veus descriuen el que aparentment veuen del cos (aspecte físic) i el que s'imaginen d'aquest (aspecte psicològic).

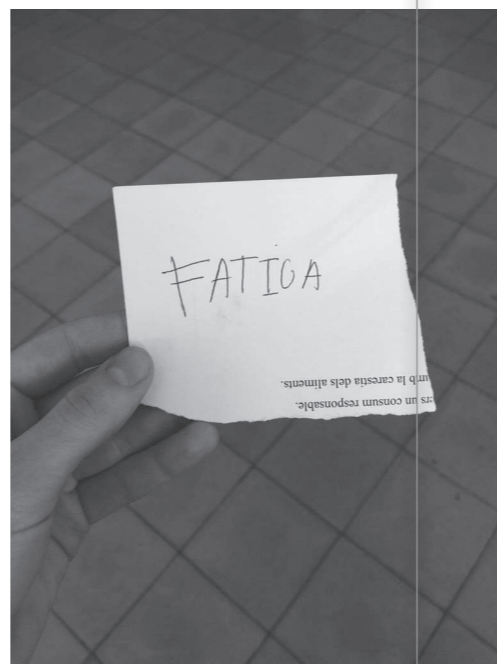
La clau
Ton i Elies

Una clau que obre una porta. Algú ajuda a obrir la porta: és l'entrada al cos.

Simetria
Maikel, Itziar i Ainhoa

S'explica a través d'un bust com l'anatomia humana consta d'unes proporcions. Com que el bust resulta un objecte que imita la realitat, es prenen les mateixes mesures en una persona real. S'observa asimetria.

Dormir
Ton i Elies

Una persona estirada a terra, i una altra li tira uns papers amb diferents noms: Estrès, fatiga, cansament... La persona que està dormint es desprèn de totes les coses que li ocasionen malestar durant el dia, sent la nit la part que més relaxat es troba el cos.

Dormir
Arnau, Marc, Abel i Subin

Quatre motxilles amb paper al terra. Apareixen, un per un, quatre persones que es queden adormides sobre les motxilles, tapades alguns amb el paper. No es desperten. L'institut ocasiona adormiment.

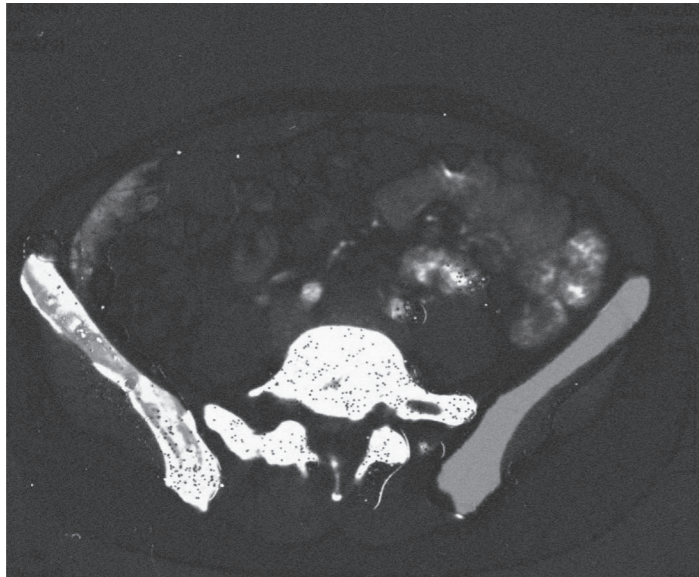
Neurones i masturbació
Arnau, Marc, Subin i Abel

Apareix un noi masturbant-se, darrere seu, l'Arnau, el Subin i l'Abel còmicament simulen ser les seves neurones en aquest procés, movent-se, excitant-se i, finalment, relaxant-se.

Batecs del cor
Arnau, Marc, Subin i Abel

El Subin es tapa amb una jaqueta, simula els batecs del cor amb el seu cos (Bum-bum). Apareixen diverses situacions que modifiquen els batecs del cor: Primer algú que es droga – el cor va més ràpid, després algú que dorm – el cor va lent, algú que s'enamora – torna a anar de pressa, algú que mor- el cor es para.

Em fa mal el cap
Com si fos una casa plena d'abelles

Estic cansat
Com si acabes de córrer 1000 metres

M'és difícil pensar
En quines paraules vull utilitzar
Com si fos un teclat
El qual no volgués funcionar

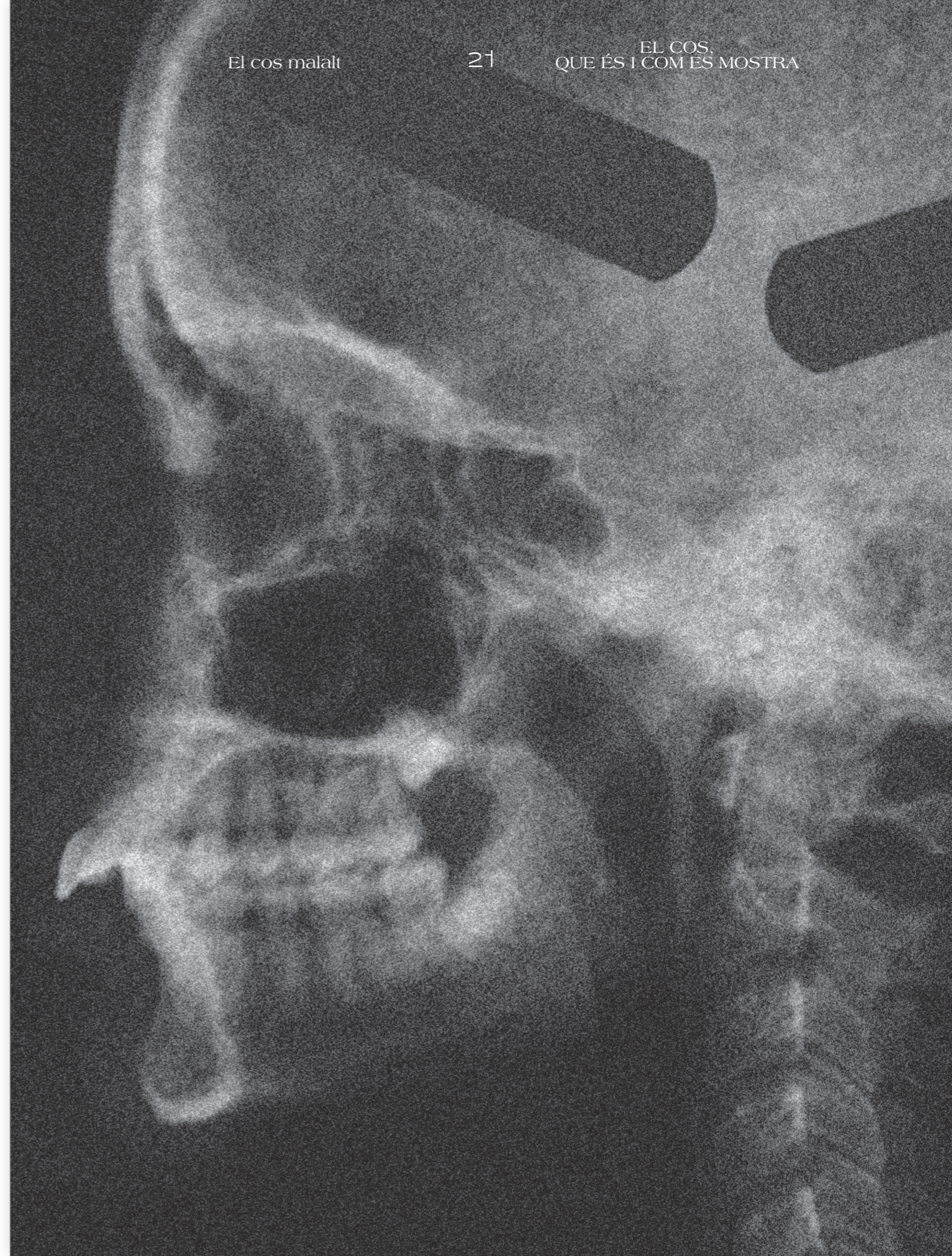
Tinc molt de fred
Com si la meva pell estigués feta tota de gel

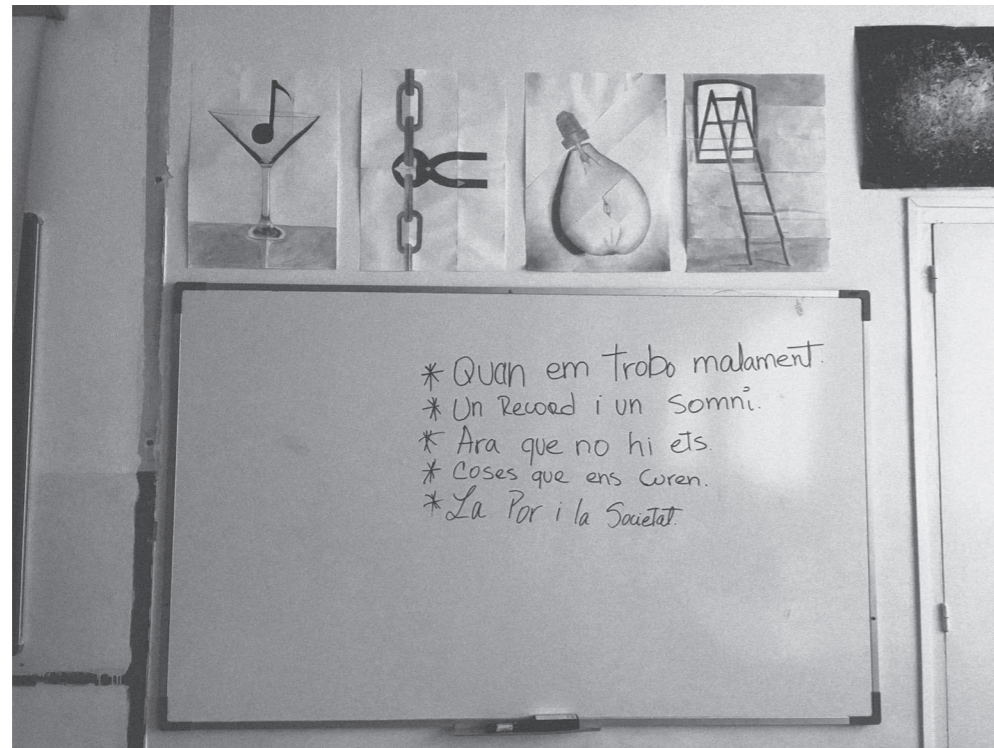
La meva ment es perd
Com un laberint en el meu cervell

Tinc la vista borrosa
Com si els meus ulls fossin de vidre entelat

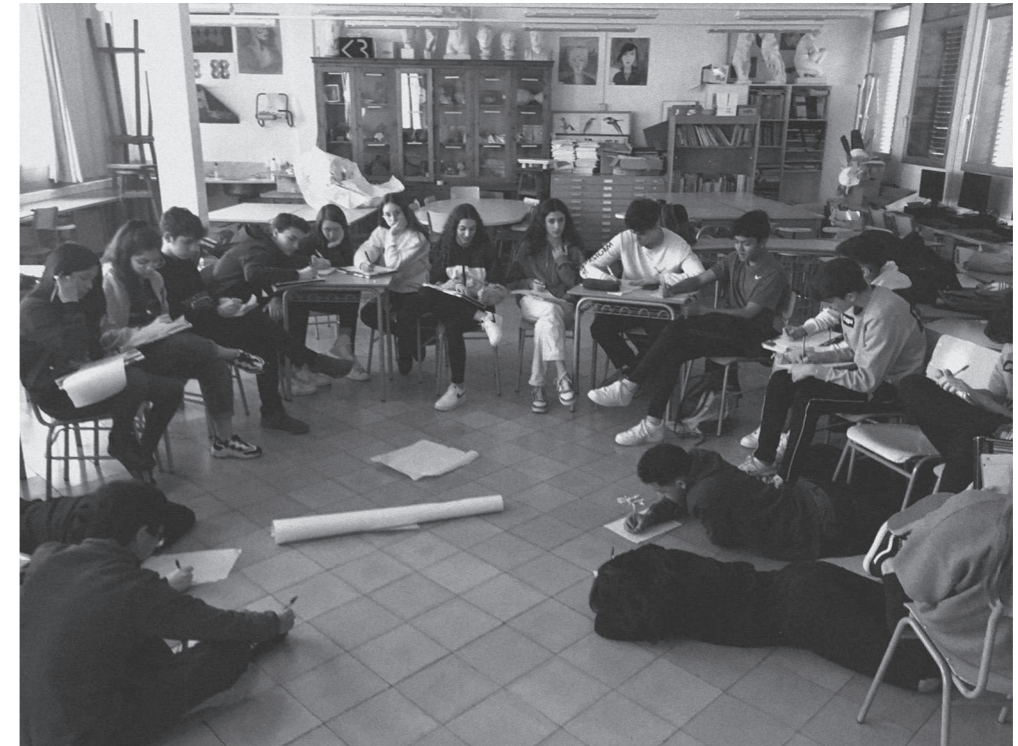
Sento que les meves cames es trenquen
Com si estiguessin fetes de pals de gelats.

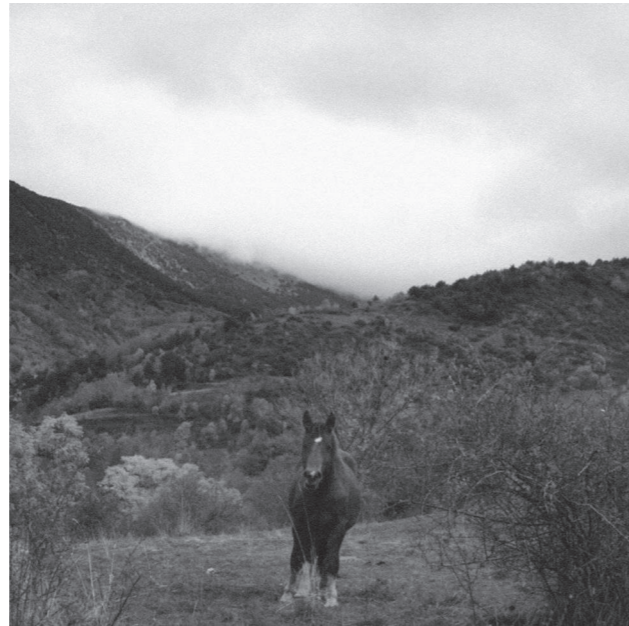
Edhrian

L'escriptura es proposa a l'aula com un exercici d'introspecció. Es proposen cinc temàtiques, per endinsar-nos en aquella que ens cridi més. Escriure i explorar una idea concreta. Adreçar-nos a algú ens fa imaginar, a l'hora d'escriure, que l'escriptura té sentit perquè serà llegida.

Un record i un somni

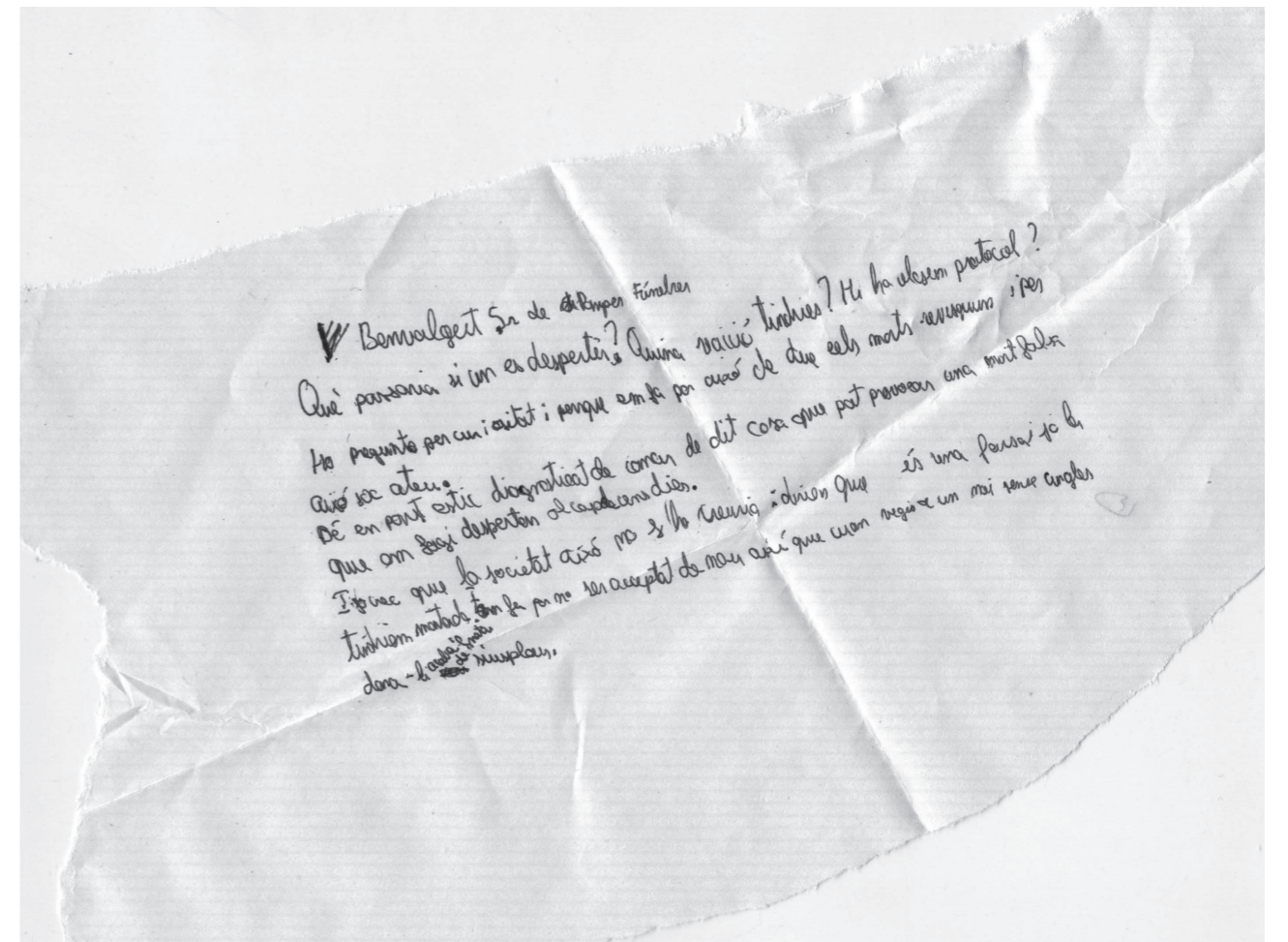
M'encordo de que quan era petit magradam els cavalls, em subia totes les raies, parts i informació sobre els cavalls. Sempre volia anar al camp a veure'ls i tocar-los, el meu somni era de gran tenir-ne un o dos per poderlos montar i observar. Aquest somni va anar des d'a pareixent a mesura que jo creixia fins que va desaparèixer del tot.

Ara dia encara m'encanten els cavalls i moltes vegades, se quanestic trit, hi penso, però ja no tant com quan era petit. Se'm han oblidat una gran part dels noms, de les raies i de les parts.

Ara el meu somni es dedicar-me al que m'agrada i ser feliç amb el que tinc i tinc, n'acabar l'ESO, el batxillerat i poder anar a la universitat que vulgui en aquell moment, formar-me en el que m'agrada i trobar la millor feina possible per passar-me bé amb els amics i viure tranquil.

De vegades segueixo pensant en el somni de tenir dos cavalls i en els consells que són els somnis quan som petits, som feliços i un comen conformem amb el que tenim. No pensen en el futur sino en el present i en ser feliços en aquell moment.

Anonymous, ☺

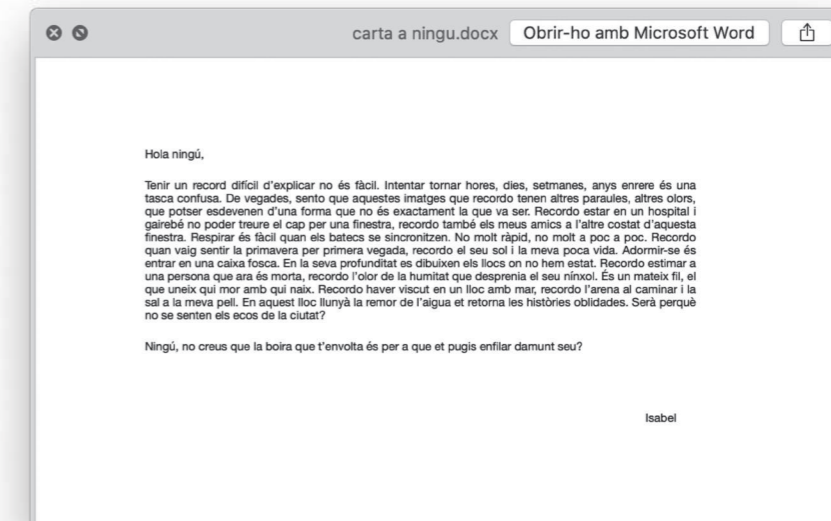
✓ Bernatgest Sr de l'Empen Finalen
Que passaria si un es despertés? Quina raia tindrà? Ha ha algun protocol?
Ho pregunto per un i altre i perquè amb la por avo de dir els mots sempre i per
avó se ateu.
De en port este diagnosticat de comen de dit cosa que pot provocar una molt fella
que on se si despertem o se quedem adormit.
Espero que la societat avo no s'ho creui i obriu que és una passió i la
tindrem molt de bon fi per no ser acceptat de nou avo que com meixor un noi sense caplar
dona - l'espero i meixor.

Hola ningú,

Tenir un record difícil d'explicar no és fàcil. Intentar tornar hores, dies, setmanes, anys enrere és una tasca confusa. De vegades, sento que aquestes imatges que recordo tenen altres paraules, altres olors, que potser esdevenen d'una forma que no és exactament la que va ser. Recordo estar en un hospital i gairebé no poder treure el cap per una finestra, recordo també els meus amics a l'altre costat d'aquesta finestra. Respirar és fàcil quan els batecs se sincronitzen. No molt ràpid, no molt a poc a poc. Recordo quan vaig sentir la primavera per primera vegada, recordo el seu sol i la meva poca vida.

Recordo estimar a una persona que ara és morta, recordo l'olor de la humitat que desprenia el seu nínxol. És un mateix fil, el que uneix qui mor amb qui naix. Recordo haver viscut en un lloc amb mar, recordo l'arena al caminar i la sal a la meva pell. En aquest lloc llunyà la remor de l'aigua et retorna les històries oblidades. Serà perquè no se senten els ecos de la ciutat?

Ningú, no creus que la boira que t'envolta és per a que et pugis enflar damunt seu? Isabel

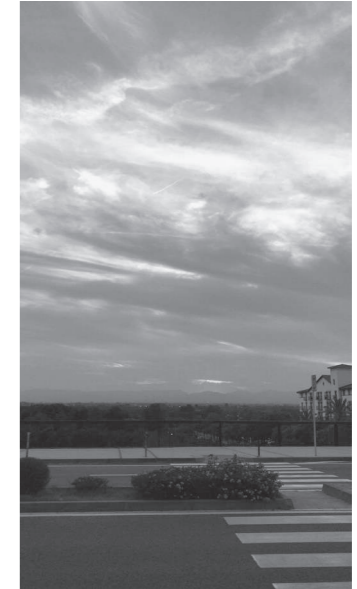
Dormir / Pensar
Maikel, Andrea, Itziar i Nicolle

Una persona que dorm és perquè no pensa i una
persona que pensa és perquè no dorm.

Cuidar (o no) el cos
Andrea, Berta, Júlia i Teo

Es fa una fila de cadires que separen dues escenes.
En una banda hi trobem dues noies fent exercici,
a l'altra un grup fumant i bevent.

Andrea

Aquestes imatges fan una metàfora dels nostres
sentiments. Un dia amb sol és un dia alegre un dia
de pluja és un dia trist...

Publicat a
27 DE MARÇ DE 2020

L'escletxa: una fissura geogràfica, separa una muntanya d'una altra. Delimita els seus extrems, en fa una vall. Una interrupció del territori, que ordena les seves pujades i baixades, la col·locació dels seus elements que, al llarg dels anys, s'adapten al que suposava el desnivell. És difícil arribar a l'origen d'aquesta falla; en quin moment la terra comença a separar-se, lentament, molt lentament, per a crear el que serà una obertura de la seva pell –la seva terra-?.

Em trobo al mateix lloc on vaig iniciar l'EN RESIDÈNCIA: Farrera. El confinament aquí pren una altra dimensió. Observo el territori i me n'adono com el punt (social, econòmic, emocional) en el que ens trobem és el mateix que el que observo a través de la finestra per la qual ara miro: l'escletxa que d'una vall. M'imagino com, aquesta aturada deguda al COVID-19, crea en les nostres ments, en el nostre sistema, en els nostres cossos una fissura que pot equivaldre perfectament a la fissura geogràfica que tinc davant meu. Segueixes en línia recta, per allò que sempre se t'ha donat: neix, creix, estudia, treballa, consumeix, segueix, segueix, segueix, mor. Un engranatge construït a través de valors en els quals prima la producció, la superació, l'avenç. No ens adonàvem que aquests són igual de fràgils que els batecs dels nostres cors? Com imaginar que aquesta cadena, aquesta successió que ens manté vius es trenca?

Gairebé per sorpresa, arriba quelcom invisible: tan petit, tan petit, tan petit, que els nostres ulls no ho

poden veure, però els nostres cossos ho perceben. Això tan petit impacta sobre el nostre cos, i l'afecta. I es propaga tan ràpidament que ni les medicines més noves són capaces d'aturar-ho. I els cossos cauen i, amb ells, cau l'economia. Per fi s'ha entès que els cossos són qui mouen les coses.

L'esquerda ve per un impacte, una força superior que trenca, obra espai, fa respirar. Provoca una fissura. De la mateixa manera, ens trobem ara mateix en aquest sotrac de la terra, que ens fa caure, que ens remou les entranyes, que separa persones i cases i països, que ens tanca i ens fa sentir insegurs. La terra es mou i les persones no saben si deixar-se anar o quedar-se en els seus marges per, quan passi tot, saber com tornar a situar-se.

Però, després d'una falla el terreny no torna a ser el mateix. S'ha d'aprendre a conviure amb el lloc desdibuixat, modificat. Cal saber llavors, quina situació prenem, cap a on anem, què volem. Cal saber que els cossos han d'estar units i sans i valents. Cal recordar el que l'aturada ens proporciona una crisi de tots els valors imperants en la nostra societat occidental.

La por del territori tremolant no ha de restar amb nosaltres, que la manca d'aire que això ens provoca desaparegui enmig d'una gran exhalació per respirar la vida, per imaginar-la i inventar-la, per compartir-la: per viure-la.

L'escletxa
Isabel Barrios Ibars

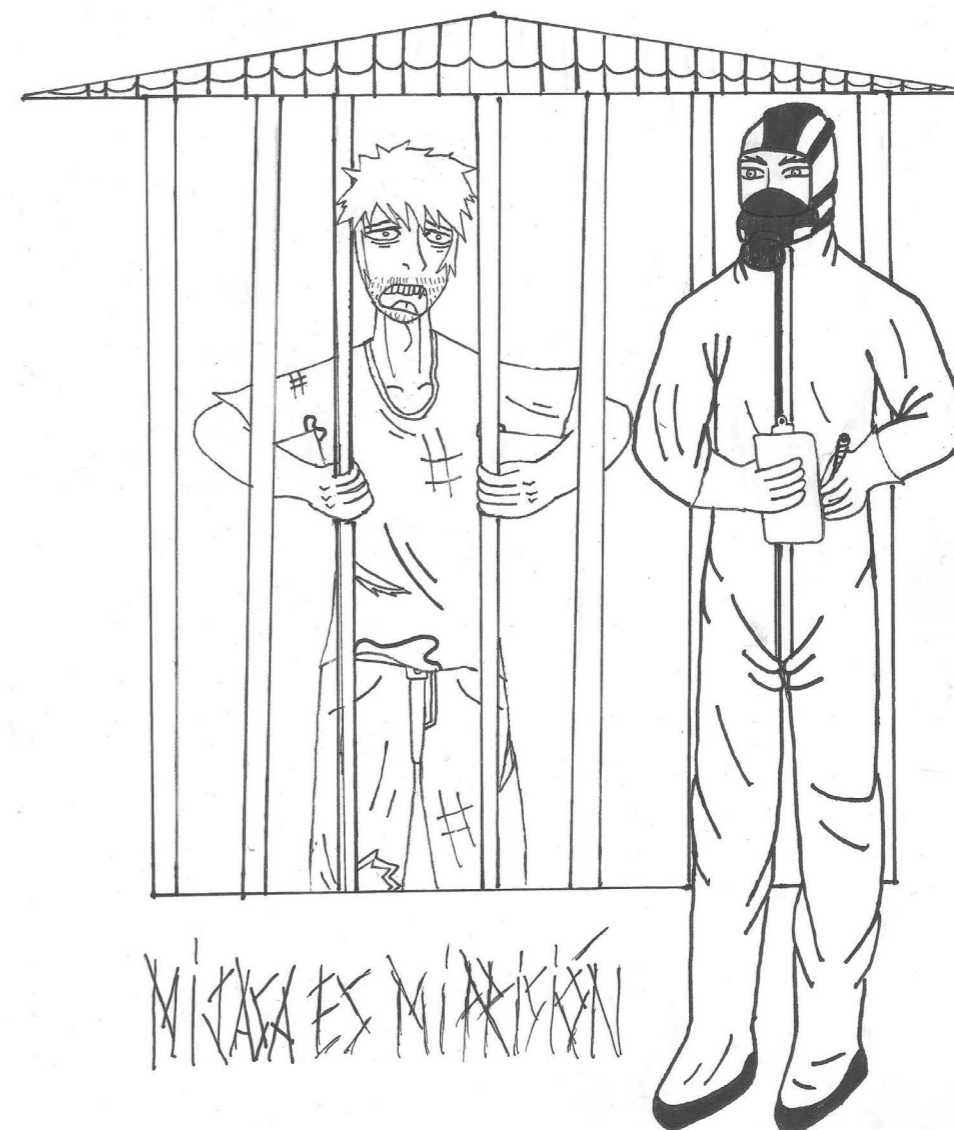

TROBO A FALTAR

El metro, acariciar gossos pel carrer, imaginar-me les vides dels desconeguts, abraçar, arribar tard als llocs, portar auriculars i no sentir el so de l'ambient, perdre l'autobús, seure en un banc a pensar, trobar-me coneguts pel carrer, córrer per entrar al metro i que se'm tanqui la porta al davant, les rajoles de les voreres del carrer, somriure a desconeguts.

La teva olor, les festes, mirar per la finestra del cotxe amb els auriculars posats i no adonar-me del pas del temps, visitar la abuela a la residència, els caps de setmana amb les cosines a Olives, trobar-me monedes de dos cèntims a terra. Trobar a faltar coses que fins ara no he valorat de manera especial em fa adonar-me de com de importants son els petits detalls.

17/03/2020

D'esquerra a dreta: Marc Aparicio, Ainhoa Vélez,
Eliés Maldonado

Aquesta setmana santa ha estat una de les millors de la meua vida, plena d'excursions i viatges apassionants.

El primer dia vam visitar la nevera, un lloc de clima molt fred però on es menja molt be, tenen una gastronomia excepcional, molt variada.

El segon dia vam visitar el terrat i feia una calor que no s'aguantava, ens costava moure'ns i veiem els ocells com ens volaven per sobre com si busquessin un animal mort o alguna cosa per menjar

El tercer i el quart dia vam fer una ruta pel saló, un lloc mes de clima mediterrani, entre sol i ombra, no feia ni fred ni calor, es va organitzar un torneig de ping-pong apassionant on el meu germà Adrià (crec que el coneixes) va sortir guanyador i va aconseguir l'enhorabona de tots.

El divendres vam visitar les aigües termals del lavabo, unes piscines de marbre blanc, d'aigües calentes, algunes estaven una mica brutes però, va ser molt acollidor i ens vam relaxar una mica tots notant com ens queia l'aigua al cap.

I al cap de setmana ja vam començar a fer el viatge de tornada ja que començava el tercer trimestre i amb això un munt de feina.

Això és tot el que he fet durant aquesta setmana santa.

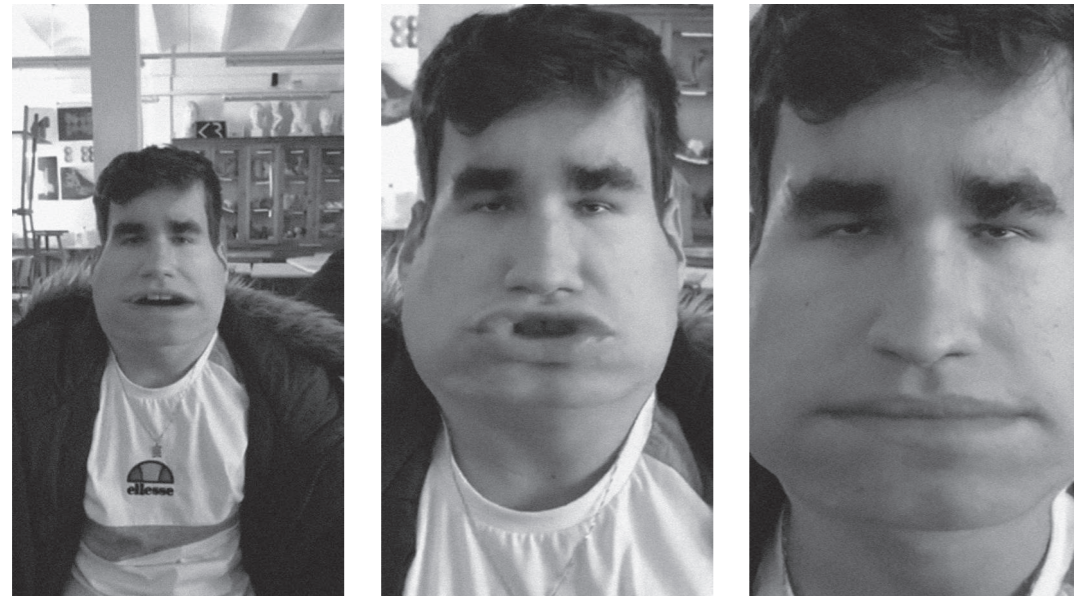
"Ara no tinc por de quedarme sola,
tinc por de sortir de casa i no trobar-te"

Avui em sento vuit,
vull sortir, però no puc,
vull passejar, però no puc.
Em sento tranquil, però alhora desaimat,
em sento relaxat, però alhora preocupat.
Avui em sento vuit,
estirat al meu llit.

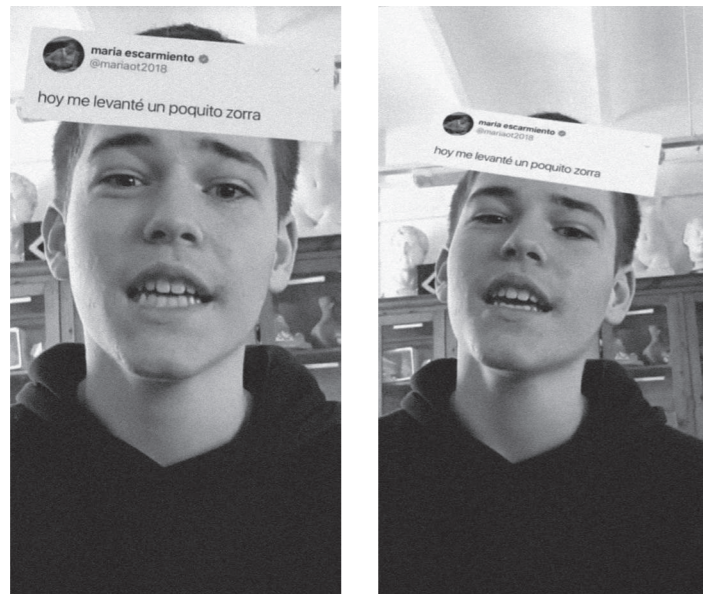
CINC DIES TANCAT A CASA

Porto cinc dies tancat a casa, sense idees i sense llibertat. No sé que fer ni a qué jugar, tampoc cantar ni dibuixar. Porto cinc dies tancat a casa, tinc la llibertat a cinc metres i casi l'arribo a tocar, però no hi puc arribar. Porto cinc dies tancat a casa, sense ganes d'estudiar, per això escric sense parar.

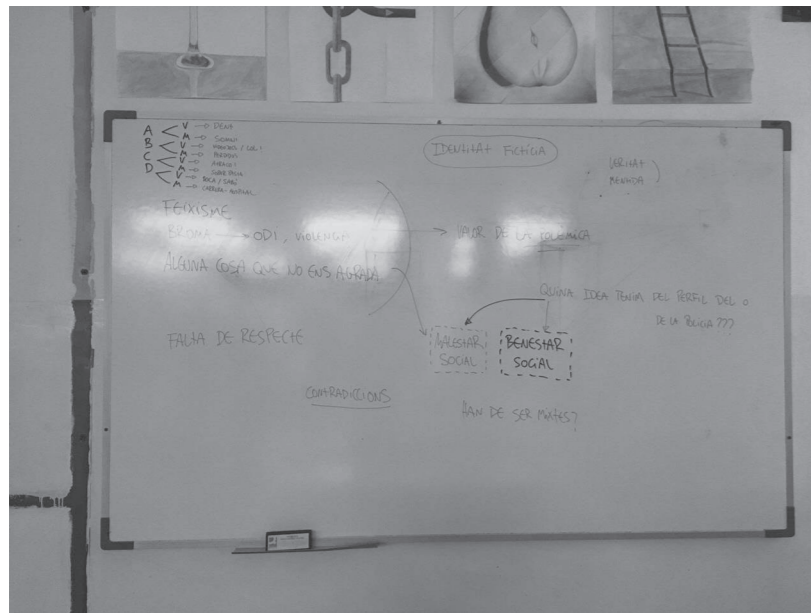
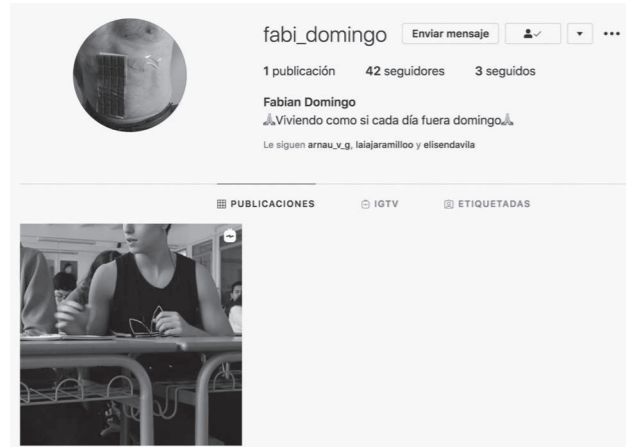

Hola me llamo Fabián Dominguez, me gustan los macarrones, me gusta jugar al futbol, me gusta tu madre y me gusta mucho España.

El Fabian és un noi de 17 anys, és fill únic i és model de l'equip nacional de futbol de Tutuskamba, és natiu de la ciutat de Monitoen Moto.

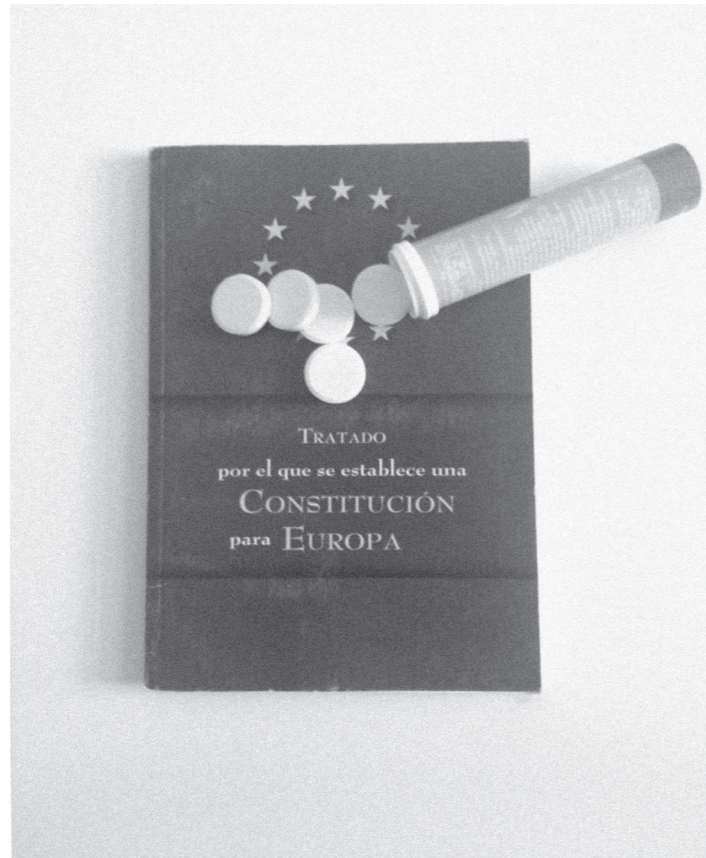

Nuestro amigo Fabian es una persona que vive la vida al máximo. Algunas veces parece que vaya fumado, es un facha, siempre está loco... Está un poco petado porque tiene una obsesión con el gimnasio.

En un determinat moment, vam decidir crear un personatge. L'exercici partia de la següent pregunta: què conforma una persona? A partir d'aquí, entre totes, ens havíem d'imaginar trets definitoris d'una personalitat. Durant el procés, es va decidir que el personatge que es volia crear seria en Fabi Domingo ("viviendo como si cada día fuera domingo"), una persona jove, addicta al gimnàs, amb una tendència política neoliberal i feixista, homòfob, cregut i prepotent. Curiosament, estàvem construint una persona a qui la majoria de la classe tenia clar que seria algú a qui rebutjaria. Perquè doncs, crear un personatge repulsiu? Els alumnes explicaven que a partir d'ell també ens en podíem enriure i deixar en evidència certes actituds que rebutjàvem en la societat. En Fabi doncs, resulta ser una exemplificació dels "mals socials".

Després d'inventar-nos el personatge ens vam inventar la primera història, publicada a Instagram. No vam poder fer-ne més a causa del confinament. En el primer episodi, en Fabi feia un "pique" amb un amic i sortia corrents de classe, amb la mala sort que queia escales avall. Al seu rescat acudeixen dues sanitàries, que mobilitzen els seus amics per fer un ritual màgic que el curarà.

Què, què vols? Què, què vols? Parla no esperis que t'entenguem. Què, què vols? Què, què vols? Fes-te notar o de tu ens oblidarem. Què, què vols? Què, què vols? Es tracta d'escoltar-nos mútuament. Què, què vols? Què, què vols? Al final per parlar una ouija farem.

Hola persona anònima... Alguns vegada he tingut por en la societat? a la societat? A vegades la societat ens dóna por per diferents raons, la societat ens obliga a fer coses que no volem, tu vas a la moda perquè vols i perquè t'agrada? O potser solament per la pressió social? A mi em pressionen molt per la manera de parlar i escriure, no parlo bé ni escric bé com pots veure cada vegada que faig una redacció tinc que revisar-la 10 vegades; ortografia, coherència, cal·ligrafia; tot compta. Ja estic dubtant si podràs llegir i entendre aquesta carta. La societat et mira d'una manera o d'altra depèn de com ets. Això provoca la por a la societat, la por de ser rebutjat, la única raó per la qual aquesta carta no la he revisat és perquè no és per la societat, sinó que és per una persona anònima, algú que no dóna por ni pressió. Ara mateix tinc por d'haver escrit tot això per res, simplement per com m'expresso i escric, crec que és massa llarga així que pararé d'escriure.

Hola persona anònima, Alguns vegada has tingut por en la societat? O a la societat? A vegades la societat ens dóna por per diferents raons, la societat ens obliga a fer coses que no volem, tu vas a la moda perquè vols i perquè t'agrada? O potser solament per la pressió social? A mi em pressionen molt per la manera de parlar i escriure, no parlo bé ni escric bé com pots veure cada vegada que faig una redacció tinc que revisar-la 10 vegades; ortografia, coherència, cal·ligrafia; tot compta. Ja estic dubtant si podràs llegir i entendre aquesta carta. La societat et mira d'una manera o d'altra depèn de com ets. Això provoca la por a la societat, la por de ser rebutjat, la única raó per la qual aquesta carta no la he revisat és perquè no és per la societat, sinó que és per una persona anònima, algú que no dóna por ni pressió. Ara mateix tinc por d'haver escrit tot això per res, simplement per com m'expresso i escric, crec que és massa llarga així que pararé d'escriure.

Salutacions. Tinc fred, molt de fred.

PD. Estic dubtant si escriure aquest text una altra vegada perquè no em convenç. Tinc por que em jutgin. PD2. Sort per entendre tot el que he escrit. PD3: Si vols, pots tirar la carta o cremar-la, a mi no m'agrada.

PD. Estic dubtant si escriure aquest text una altra vegada perquè no em convenç. Tinc por que em jutgin. PD2. Sort per entendre tot el que he escrit. PD3: Si vols, pots tirar la carta o cremar-la, a mi no m'agrada.

Una petita història perquè estic avorrit: Tinc fred, estat tot fosc, no puc respirar i em sento solitari de saber que així seria, hagués preferit que em cremessin. On estic?

Per una persona anònima? ???

TENIR CURA D'ALGÚ

Els dilluns, dimecres i divendres m'aixeco a les 7:00 i vaig a córrer amb la meva mare per fer-li companyia. Jo em quedaria dormint però així si vaig jo, a ella no li fa tanta mandra i es més divertit correr amb algú que tu sol i també m'obliga a mi mateixa a aixecar-me per fer algo d'esport al carrer.

No es una cura d'atenció a una malaltia pero crec que es un suport emocional que ens va bé a tots.

He estat 47 dies tancat a casa, fins que es va donar el permís de poder sortir. A partir del primer dia la meva família i jo ens hem repartit les tasques que ajuden a organitzar-nos dins de la logística familiar, ja que amb el teletreball estem una mica saturats, per això vam decidir repartir-nos les tasques.

La meva concretament consisteix en anar dos vegades, fins i tot tres, a comprar el que necessitem del supermercat. Em toca fer la compra més grossa, la dels productes que pesen.

Quan torno a casa és feixuc rentar sabates, rodes del carro, el carro sencer, els productes.... uff!!!

Anar a comprar ja no és una tasca senzilla, ara s'ha complicat més, i assegurar-me de que no porto els virus a casa és de gran importància.

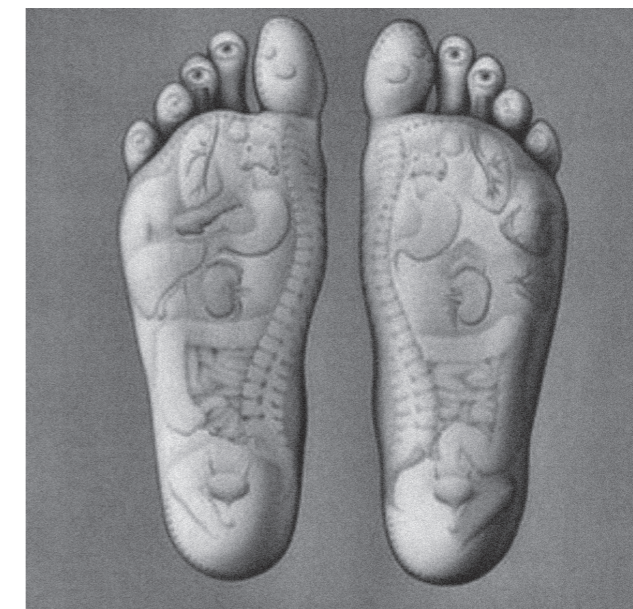
Així doncs crec que estic duent a terme una col·laboració útil i necessària dins de la meva família, que em fa sentir responsable.

Hola, sóc la Isabel i aquesta és una resposta a un exercici que vam fer a classe durant l'en residència. A classe situàvem la idea de poetitzar un gest quotidià i reivindicar-lo. Tots els alumnes van fer diferents gests com podien ser dormir pensar caminar, vestir-se o desvestir-se i argumentaven el perquè per ells resultava un gest reivindicatiu del seu dia a dia. Avui jo he fet aquest vídeo en el qual explico un gest a través de les imatges i a través d'aquestes paraules. Aquest gest és el de cosir, tancar, suturar, alguna cosa. Al vídeo apareix la meva padrina que està fent un coixí, la tela per un coixí, i com ella meticulosament, punt a punt, va fent aquestes sutures entre els teixits que conformaran el coixí. Per què és una acció poètica, cosir? O per què significar-la? Doncs perquè es fa amb el cos, perquè és un procés que uneix diferents materials, perquè és un procés que cohesiona, que agrupa, que Unifica. Perquè és un procés atribuït

majoritàriament a les dones i perquè té a veure amb les cures. Té a veure amb les cures en el sentit que allò que es cus sempre és per reparar o per fer quelcom nou. Fer quelcom nou té aquest sentit de donar forma, aquest sentit d'engendrar (també atribuït a les dones). I el fet de reparar una cosa, té a veure amb les cures, té a veure amb com nosaltres refem allò que s'ha trencat o que per alguna raó no està com abans era. Té un sentit sanador, i té un sentit perquè aquest gest s'avoca en els materials com s'avoca en els cossos, perquè els cossos també poden ser cosits i reparats i retornen al seu lloc inicial o en un altre, però aquest gest roman en l'objecte (o cos) perquè l'hem modificat, essencialment. Llavors, el gest de cosir és poètic i és reivindicatiu perquè les cures ho són i perquè aquestes cures les fem amb el cos i per als cossos i per això, com a resposta als meus alumnes, he triat a la meva padrina cosint un coixí.

(2)

He escollit una fotografia tant senzilla com la de un "massatget" als peus ja que encara que no ho sembli desde un principi, té molt a veure amb tenir cura d'una altra persona. Al fer un massatget a una altra persona, estàs mostrant que l'estimes i la cuides, fer una massatget és com dir que et preocupes per aquesta persona, i que per tant, en tens cura de que no li passi res.

[...] ELISENDA: Sóc l'Elisenda, professora referent de 4t de visual i plàstica, i aquest era el primer any que treballava en aquest projecte i tot era una mica nou per a mi i també una aventura des del principi, que no podia ser amb la Isabel perquè estava en una altra residència artística fora, fins al final, que el projecte també ha acabat amb la distància per coronavirus. Però també ha estat divertit, perquè mai sabies que passaria l'endemà. Ha estat un projecte en tot moment molt obert. La Isabel en la seva pràctica hi està més acostumada, jo a part de professora també sóc artista en un altre àmbit, no el mateix que la Isabel i també fora del centre potser estic més acostumada a això, però dins del centre no estava tan acostumada, a treballar a base de projectes, però no projecte entès com a tasca globalitzadora sinó projecte en el sentit estricte de la paraula: partir des d'un interès compartit que l'alumne desenvolupa un projecte que no se sap on anirà, quins materials farà servir, amb què acabarà... i tot això fent-ho tenint l'oportunitat de fer-ho amb una artista visual. Per a mi ha estat una vivència molt enriquidora, i crec que per tots, pels alumnes també, i que hem après tots molt. Poder treballar amb aquestes dinàmiques a classe m'ha fet créixer molt com a persona i com a docent i... Bàsicament així és com ho he viscut jo. Tot i els impediments de la distància al principi i al final, però que també han estat una mica una oportunitat de: "ara canviem", "com ho reorientem?" i... També és una mica això la vida, que fas els teus plans, no saps què passarà i d'aquí en poden sortir coses molt interessants.

[...] ISABEL: Sóc la Isabel, sóc artista visual i a part també sóc infermera. La meva pràctica artística està bastant vinculada a la infermeria, el món de la salut, la medicina, etc. He estat resident a Experimentem amb l'ART, i començo aquest projecte a la tardor del 2019 amb l'institut Jaume Balmes. Per situar aquest projecte ràpidament el que preteníem era, primer de tot fer un procés col·laboratiu amb els alumnes, que això volia dir que els alumnes tinguessin un paper protagonista en allò que feien i en el resultat final també, i empoderar els alumnes perquè poguessin tenir el seu propi procés de creació. Això ho ajuntàvem amb el tema principal de la meva pràctica artística que és aquesta de vincular la salut amb l'art o qüestions del cos amb l'art i, a partir d'aquí, volíem conformar un laboratori experimental de creació a les classes. Bàsicament enfocàvem un projecte molt obert, on fos molt important la veu dels alumnes, i on a partir d'aquests alumnes poguéssim tocar aquests diferents elements afins entre l'art i la salut. Vam pensar d'estructurar les sessions de la següent manera: inicialment amb unes sessions de coneixença perquè era molt difícil saber com eren els alumnes, amb què treballaven els alumnes, que és el que volia fer cada alumne, a partir d'aquí vam estructurar un procés que en un inici era molt de coneixença a través d'una sèrie d'exercicis on s'anava situant aquestes temàtiques importants dins de la meva pràctica artística, i que ells les poguessin anar desenvolupant. Sempre d'una forma molt assembleària, molt col·laborativa, i molt tenint en compte cap a on s'enfocaven els alumnes perquè allò

que ressonés no fos una cosa exclusiva de l'artista. On hi hagués un paper fonamental seu. Llavors, ens situem en un procés obert, en un procés que no sabem el que passarà demà, tant que no ho sabem que ens ha pillat tot això del coronavirus i encara ens hem de reinventar més, i ens situem en parlar del cos, en parlar de nosaltres, en parlar dels sentiments, en parlar de com el cos es relaciona dins d'aquesta societat i quins efectes té aquesta sobre el nostre cos, etc.

[...] JOAN: Sóc en Joan Ivern, formo part d'Experimentem amb l'ART (EART) que som l'equip de mediació que ha estat acompanyant el procés de la Isabel Barios a l'institut Jaume Balmes durant aquest any. Dues línies sobre Experimentem amb l'ART: som una entitat que treballem entre l'art i l'educació i la ciutadania conceptualitzant i desplegant projectes per a centres educatius, culturals, artístics... Entenent l'educació o l'acció educativa com un espai de recerca, intentant posar en joc l'assaig / error, la incertesa, el coneixement col·lectiu, sobretot des del fer, des de l'acció, des de l'escolta, i moltes coses més. Dins d'EART, una de les activitats importants que defineix l'entitat és l'activitat de la residència d'EART, un espai on, a banda d'aquestes propostes que us comentava, és un lloc que acull artistes professionals i una de les singularitats d'aquesta residència, és pensar propostes per vincular aquests artistes en diferents contextos educatius. Aleshores, quan ens arriba la proposta des de l'ICUB i el Consorci d'Educació de participar en el projecte d'EN RESIDÈNCIA com a equip de mediació veiem una oportunitat pensar en aquest cas amb l'artista Isabel Barios que és una artista resident a EART que, a banda que ens ha interessat molt pels seus eixos de recerca en el seu treball artístic entorn el context sanitari, és una artista també resident, llavors és una manera de situar-la en un context educatiu i vincular-la així també en el programa. I ho veiem com una oportunitat. I aquests va ser un dels motius de la seva elecció perquè com a equip de mediació també desenvolupem tasques curatorials, triant l'artista que participa en el projecte, compartint-ho amb l'ICUB, altres tasques més dedicades a la gestió i coordinació tècnica i sobretot pel que fa a entendre la mediació com un acompanyament proper, íntim i còmplice del qual pugui sorgir en el procés. I en aquest sentit és com ens hem volgut situar amb la Isabel, des d'aquelles primeres converses que recordo que vam tenir al juliol, abans de començar el projecte, de com ens situàvem amb el projecte, quines intencionalitats tindria, etc.

[...] JOAN: A mi m'agradaria també compartir aquesta pregunta amb la qual vam començar en residència, aquest projecte, que era una cosa així com: tenen alguna cosa a veure art i la salut? Ens ho preguntava la Isabel, des del CAN Farrera, amb una carta, que els alumnes van contestar i li van enviar i ella els hi va tornar a enviar amb les seves respostes, on allà va haver unes respostes i segurament aquestes respostes han canviat, han mutat, després de viure l'experiència del projecte. I voldria escoltar les reflexions o opinions, sobre aquesta pregunta, ens tornem a preguntar d'alguna manera per veure que ha passat.

TON: Bé, al principi de curs ens va passar la mateixa pregunta l'Elisenda i jo vaig trobar que no tenien res d'importància i vaig dir que, per exemple l'art, no et salvaria d'una malaltia, però després ha anat passant el temps i he vist que al final l'art, com pot ser la música, veure quadres o coses d'aquestes, t'acaben alegrant el dia... i si estàs alegre al final dorms millor i si dorms bé et trobaràs bé. Si estàs trist *nosequé*... Això t'afectarà en moltes altres coses i dorms molt malament i t'aixeques amb mal de cap o simplement per estar trist i enfadat t'acaba agafant mal de cap perquè al final el teu estat d'ànim repercuteix en la teva salut, llavors jo crec que l'art fa salut però l'art no et cura. Aquesta seria la meva conclusió.

ELISENDA: Aquesta última frase la trobo molt encertada, jo crec que depèn de la malaltia. No et curarà però t'ajudarà a viure amb salut, i ho hem pogut comprovar durant el confinament: la música, els cartells..., Totes les coses artístiques ens han ajudat molt sobretot al principi (març, principis d'abril)... Ho hem pogut viure en primera persona.

ISABEL: Jo una de les raons per les quals inicialment feia aquesta pregunta i per la que la continuem fent ara a final del procés i ens la podem continuar fent tota la vida si volem, era també de quina manera se situa l'art i de quina manera se situa la salut. Són definicions molt amplies. Per exemple, arribes a l'institut i vas a fer una alternativa de plàstica i has de pintar o dibuixar, però no hi ha moltes altres coses, la performance, la música, etc. i la salut igual, no hi ha una única definició de salut com no hi ha una única definició de malaltia, al final tot és molt subjectiu i els vincles els fas amb la manera en què t'hi apropes en diferents moments. Hi ha diferents moments de pràctica artística o d'interessos per l'art, hi ha diferents moments de salut i diferents moments de malaltia. El que importa de la salut i de la malaltia, aquest binomi, és que ens afecta a tots, estant o no estant sans, són aquests límits que situa el nostre cos. I com a través d'aquests pensaments, d'aquestes idees, d'aquests fenòmens, ens podem manifestar d'una manera o d'una altra. I com al final podem treure material a través del nostre propi cos.

[...] EL BAGATGE

JOAN: El bagatge que ha generat aquesta experiència... més enllà de si s'acaba fent un resultat com més o menys polit o de més o menys qualitat, pel que fa a l'art. És sobre les maneres de fer, de les metodologies, sobre possibles passos que hem desplegat amb el projecte de la Isabel que hem compartit amb els alumnes i que això evidentment aquí hi ha hagut una transferència de coneixements dels quals nosaltres o, parlo per mi, jo també n'he après moltíssim, és a dir, no només anàvem a compartir unes idees que havíem pensat prèviament sinó que també situàvem amb els alumnes dubtes que ens apareixien o les seves respostes portaven a altres llocs o a pensar altres maneres de fer, tot des d'aquesta proposta oberta que comentava també l'Elisenda i bé, jo crec que està qui,

en com aprendre a treballar des d'un altre lloc des d'altres maneres i evidentment amb els riscos i la incertesa que això genera, és a dir que no és fàcil, que és un aprenentatge que s'ha de fer i que s'està fent constantment.

ISABEL: Sí, jo també crec que per la situació del fet que era la que arribava a classe, coordinava els exercicis amb el Joan i l'Elisenda, no és això una situació privilegiada per ser la que tu ets la que vens dir el que s'ha de fer, perquè en el moment en què tu formules i que interactues amb els alumnes i veus cap a on van les coses i cap a on no tu també t'interrogues sobre moltes coses i també és un procés d'aprenentatge i és un procés que, almenys jo, l'he sentit com molt intens. De dir, hi ha moments que: "ni idea" d'altres que "d'acord", "després es canvia, després..." I tu també et fas moltes preguntes perquè jo no vinc del camp docent, llavors t'interrogues sobre de quina forma fas arribar, com ho fas arribar,...! És quan penses: "si ara, l'any vinent tornés a fer l'en RESIDÈNCIA, ho plantejaria de la mateixa forma? I és una cosa que tant els alumnes poden dir si serien capaços de fer-ho i jo també podria dir si seria o no capaç. Obre els mateixos interrogants cap a totes dues bandes. Però em reafirmo en què tots aquests interrogants són molt positius.

[...] QUE HEU APRÈS?

TON: jo veia l'art d'una altra manera perquè, per exemple, jo anava pel carrer caminant i veia un *graffiti* al meu cap hi venia la paraula "gamberro", no venia la paraula artista. Llavors, ha canviat una miqueta la meva percepció de tot. De l'art en general, perquè jo em pensava que era només una cosa que tu entraves en un museu i veies allò... ALLÒ, llavors ALLÒ era art. Me n'he adonat que potser estar tranquil i fer uns macarrons també pot arribar a ser art. Depèn de com ho facis.

ELIES: Normalment ens donen les coses molt estructurades, i tu has de seguir un paper i fer el que toqui i aquí he après molt a escollir el que vols fer i a saber si és una mala decisió o no.

ANDREA: Com expressar-me, amb el cos, d'una manera diferent de la que acostumava a fer. Aquesta quarantena em feia pensar, que era el que volia, les meves idees, com les volia expressar i com volia que s'entenguessin. I això és el que he après.

En RESIDÈNCIA, un programa de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i el Consorci d'Educació de Barcelona (CEB).

Ens havien dit que el cos era UN ha estat el projecte desenvolupat per l'artista visual Isabel Barios Ibars durant el curs 2019-2020 a l'institut Jaume Balmes de Barcelona. Amb la mediació d'Experimentem amb l'Art.

(1): <https://vimeo.com/460659354> (2): <https://vimeo.com/460665619>
(3): <https://vimeo.com/429284175>

Amb la col·laboració de:

Joan Ivern (Experimentem amb l'ART), les docents Elisenda Vila i Gemma Casalta i els alumnes de 4t d'ESO Marc Aparicio Ollé, Maikel Alejandro Aponte Castillo, David Argüelles Torres, Ton Blanco Ferran, Guida Caba Pons, Subin Ferré Calvet, Mario García López, Júlia González Bascuñana, Laia Johana Jaramillo Pazmiño, Elies Maldonado Maré, Teo Martí Giménez, Andrea Martínez Vázquez, Nicolle Beatriz Menjivar Borja, Itziar Molinuevo García, Berta Pujol Luzárraga, Abel Sánchez García, Laura Mercè Sotelo Castillo, Edrhian Valerio Andrés, Lesly Ainhoa Vélez Rojas i Arnau Verdguer García

Blog del projecte:

<http://blocsenresidencia.bcn.cat/jaumbalmes1920>

Disseny gràfic de la publicació

Adrià Pifarré Vallejo
www.pifarrevallejo.com

Editat el setembre
del 2020, Barcelona.

EL TAUMÀTROP

Del grec *thauma*, meravella,
i *tropos*, gir.

És una joguina òptica de l'època victoriana que aprofita l'efecte de la persistència de la visió. Es tracta d'un disc dibuixat per totes dues cares, amb dues parts complementàries d'una mateixa escena, al qual es lliguen dos fils de manera que en fer-lo girar ràpidament se sobreposen les imatges de cadascuna de les cares i es pot veure l'escena sencera. En aquí, el taumàtrop funciona com un element que s'extreu de la publicació i que mostra la percepció humana del cos com una il·lusió òptica.

En RESIDÈNCIA, un programa de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i el Consorci d'Educació de Barcelona (CEB).

Ens havien dit que el cos era UN ha estat el projecte desenvolupat per l'artista visual Isabel Barrios Ibars durant el curs 2019-2020 a l'institut Jaume Balmes de Barcelona. Amb la mediació d'Experimentem amb l'Art.

(1): <https://blocs.enresidencia.cat/2020/05/01/ens-havien-dit-que-el-cos-era-un/>

Es una joguina òptica de l'època victoriana que aprofita l'efecte de la persistència de la visió. Es tracta d'un disc dibuixat per totes dues cares, amb dues parts complementàries d'una mateixa escena, al qual es lliguen dos fils de manera que en fer-lo girar ràpidament se sobreposen les imatges de cadascuna de les cares i es pot veure l'escena sencera. En aquí, el taumàtrop funciona com un element que s'extreu de la publicació i que mostra la percepció humana del cos com una il·lusió òptica.

Amb la col·laboració de Joan Ivern (Experimentem amb l'Art), Elisenda Vila i Gemma Casademunt d'ESO Marc Aparicio Ollé, María Castillo, David Argüelles Toranzo, Guida Caba Pons, Subin Fernández López, Júlia González Basco, Jaramillo Pazmiño, Elies Martínez Giménez, Andrea Martínez Menjívar Borja, Itziar Molinero Luzárraga, Abel Sánchez García Castillo, Edrhian Valerio Andueza Rojas i Arnau Verdguer Gallego.

Blog del projecte:
<http://blocs.enresidencia.cat/>

Disseny gràfic de la publicació:
Adrià Pifarré Vallejo
www.pifarrevallejo.com

EL TAUMÀTROP
Del grec *thauma*, meravella,
i *tropos*, gir.

